

[Rahbæk Møller]

de undervisningstilbud her i landet, ikke at indskrænke det eller at have status quo. Og hvad angår finansieringen, vil jeg henvise til vore ændringsforslag til finansloven, hvor der er afsat midler til de pågældende uddannelsespladser og er anvist finansiering ved nye indtægter eller besparelser, og at disse forslag til finansloven balancerer.

Så vil jeg lige føje til, at der er én ting, der undrer mig i ministerens indlæg. Det kunne ikke alene læses som en afstandtagen fra det ene af vore forslag, som ministeren omtalte, men også fra selve åbningstalen, for ministeren argumenterede jo voldsomt imod, at der overhovedet skulle være behov for at udvide antallet af uddannelsespladser på de videregående uddannelser. Og det undrer mig som sagt i forlængelse af, hvad statsministeren sagde, og hvad fru Eva Møller også sagde for et øjeblik siden.

Til gengæld vil jeg rose ministeren på ét punkt. Hver gang vi har diskuteret de her ting, er man hidtil kørt frem med nogle ganske enkelte uddannelser, som har en arbejdsløshed over gennemsnittet, og brugt dem som begrundelse for ikke at forøge antallet af uddannelsespladser. Jeg vil godt henvise til, at folk med en videregående uddannelse har altså en arbejdsløshedsprocent, der er lavere end faglærtets og markant lavere end ufaglærtets. Det er en helt generel regel: Jo mere grundig uddannelse, desto lavere arbejdsløshedsprocent. Det er klart, at der er afvigelser fra fag til fag, og inden for alle grupper vil der være nogle fag, som har en højere arbejdsløshedsprocent end gennemsnittet.

Men at bruge det som begrundelse for, at der ikke er brug for uddannelse, det har været ministerens argumentation hidtil. Jeg hørte den ikke i dag, og det er glad for; så får vi dog en lidt mere sober debat.

Hanne Severinsen (V):

Ja, verden ser jo unægtelig enkel ud for et oppositionsparti som SF. Man læser i avisen, at der er 14.000 unge, som er blevet afvist til videregående uddannelser. Man fremlægger så et forslag i Folketinget om, at så skal Folketinget sørge for, at der kommer 14.000 pladser.

Så enkelt er det jo altså ikke. For det første synes jeg nok, at man skal gå lidt bag om tallene, som undervisningsministeren sagde. Det er 12.000, det drejer sig om, og blandt de mange er

der altså også en del, som er blevet afvist, fordi der er 8.000, der skifter studium, og de optager nogle af de 31.000 pladser, som der rent faktisk var.

Vi må nok også se i øjnene, at der er temmelig mange – som undervisningsministeren gjorde rede for – der simpelt hen bare vil ét bestemt, og vi kan ikke alle sammen være helt sikre på, at fordi vi meget gerne vil være et eller andet, at det lige er noget, vi egner os til, og vi kan heller ikke være sikker på, at samfundet nødvendigvis kan uddanne så mange, f.eks. hvis der er tale om et modefag. Nogen form for adgangsbegrænsning bliver vi nødt til at have.

Man kan sige, at for dem, der hele livet går og drømmer om et bestemt fag, bliver der faktisk åbnet en lille dør på klem, for med loven om åben uddannelse kan der måske blive en mulighed for at finde en anden måde at kvalificere sig på.

Men vi bliver nødt til at holde fast i, at vi må have en eller anden form for adgangsbegrænsning. Vi har tidligere haft den på mærkelig vis. Jeg kan i hvert fald huske, at dengang jeg startede med at sende studenter ud i verden, skyndte de, der ikke kunne blive bibliotekarer, sig at læse sammenlignende litteratur, og det var egentlig ikke særlig smart, for så var det dem, vi skulle finde nye uddannelser til, fordi de havde svært ved at få job.

Jeg synes, vi skal slå fast, at der er 31.000 pladser til 17.000 i en studenterårgang, så problemet er nok løst om nogle år, men derfor må vi da alligevel indrømme, at der er et problem. Der er et pukkelpå problem, en hel del har hobet sig op fra tidligere år, hvor de er blevet afvist, eller hvor de har skiftet studium, og derfor er regeringen også indstillet på at prøve at skaffe nogle flere studiepladser, men det kræver jo unægtelig, at man også kan finde pengene.

Regeringen er indstillet på i finanslovsforlaget at finde penge til yderligere 6.000 pladser, og det er rigtigt, at statsministeren i sin åbnings-tale sagde, at man måske derudover kunne finde 5.000 nye pladser. Men som regering har man det lidt anderledes, end hvis man er i opposition og som SF ikke har nogen indflydelse på, hvordan tingene fungerer. Vi bliver nødt til at skaffe pengene; derfor arbejder vi selvfølgelig videre i regeringen med at finde pengene, og vi prøver også at finde nogle nye uddannelsespladser på områder, hvor der er gode beskæfti-